

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania E..

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych
i Spraw Publicznych w dniu 27 kwietnia 2006 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 9 sierpnia 2005 r., sygn. akt III AUa .../02,

odrzuca skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2005 r. Sąd Apelacyjny w W. oddalił apelację E. C.od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 4 kwietnia 2002 r., którym oddalone zostało jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w W. odmawiającej wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wobec braku takiej niezdolności.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku nazwanej „kasacją” wnioskodawczyni zarzuciła mu w ramach podstawy określonej w art. 393³ pkt 2 k.p.c. w związku z art. 393¹ pkt 1 k.p.c. nieważność postępowania, o której mowa w art. 379 pkt 5 k.p.c. i wywodząc, iż w związku z treścią art. 393 § 2 k.p.c. zwolniona jest z obowiązku wskazania okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji, wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia (pkt 1), przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2), wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (pkt 3) oraz wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia (pkt 4). Przepis art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia kasacji do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § pkt 3 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Braki skargi kasacyjnej w zakresie wskazanych wyżej elementów konstrukcyjnych powodują, że skarga jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym do usuwania braków formalnych skargi kasacyjnej i w związku z tym podlega odrzuceniu bez wzywania do ich uzupełnienia. Skoro bowiem wymóg zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi tej do rozpoznania i jego uzasadnienie ma taką samą wagę i znaczenie jak pozostałe istotne cechy skargi kasacyjnej, to podlega badaniu według kryteriów, przy pomocy których badane są kryteria pozostałe.

Skarga kasacyjna wnioskodawczyni nie spełnia istotnego wymogu formalnego z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., albowiem nie został w niej w ogóle zawarty wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania (co wynika z niedostrzeżenia przez skarżącą zmiany z dnia 6 lutego 2005 r. charakteru tego środka prawnego, przez co stał się on nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia – art. 398¹ § 1 k.p.c.) wraz ze wskazaniem istnienia przesłanek wniosek ten uzasadniających.

W konsekwencji brak w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, a także brak odpowiadającego ustawowym wymaganiom uzasadnienia

tego wniosku (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) są brakami nieusuwalnymi, powodującymi odrzucenie skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC z 2006 r., z. 4, poz. 75).